

Novi zvon

Novi zvon

Letnik V, številka 1
(februar/marec 2016)

ISSN: 2385-9687

Revija deluje pod licenco creative commons.

Glavna in odgovorna urednica:
Gaja Jezernik Kos

Pomočnica in področna pomočnica urednice za poezijo:
Sara Fabjan

Področni pomočnik urednice za prozo:
Patrik Holz

Področni pomočnik urednice za dramatiko:
Boris Kos

Strokovna sodelavka – intervju:
Veronika Šoster

Strokovna sodelavka – lektorica:
Vesna Rogl

Virtualni mentor:
T. V.

Poezija

Alen Štojs Goljar

Stoletje

Za to hišo ni prostora,
da bi kar tako metali
prazne številke,
da bi se kar slekli in goli čofotali po jezerih
hladnih pogledov,
hladnih alkoholnih zmešancev,
hladnih vrtnih dobrot –

zemlje
in te vlažne maternice vsega –
na vrtu hiše s premalo prostora.

Zakaj potem mečeš pred vrata
suhe smrdljive knjige
in nove udobne fotelje?
Ti sin dnevnih časopisov,
posoda spletnih novic,
zaspal si in iz zemlje je zrasla
roža –
jedel si
in lačni so videli rožo.

Mrtvi nimajo teh vodnjakov

S kakšno pravico si dovoliš?

Razen,

če gre res dež.

Če se ves omotičen

spotika po vogalih

zapršenih mestnih ulic

in vrtov

in mansardnih –

to je: (pod)strešnih –

staromeščanskih teras.

S kakšno pravico potem

si dovoliš razbijati posode za rože,

da mi gre vsa zemlja

v oči,

da sva zdaj oba blato –

saj ne moreš med brcanjem

široko razpreti neskončno dolgih rok;

s kakšno pravico?

Razen,

če se razpustijo vse podivjane črede

mestnih postopačev,

če nanje obesim svojo krivdo,

če pridejo pred tvoja vrata

in ti z jeziki

izljubijo oči,

da postaneš med praznimi

praznina –

takrat se nekako izobesi
in zahtevaj,
da vse ponovijo,
ker ni veliko predstav,
ki bi bile zastoj.

Anja Grmovšek

Potovanje na konec besed

nocoj mi je usojeno umreti in
čeprav mi misel na zavedajočo prekinitev besed
ki so vse kar sem sproža mravljince po telesu
tudi v gležnjih sem pomirjena in jo čakam
z razprtimi rokami da jo tesno objamem
vem da mi ni usojeno čakati na bele dneve brez svetlobe
in da se čas izteka v skodelico brez popisane dna
ki me ne more zadržati da bi ti še zadnjič rekla
da si središče da si drobovje da si hrbtenica
moje sreče ...
potovanje me čaka in veselim se ga z zemljevidom v roki
kompasom v nahrbtniku ter spodbudnimi besedami pod
pokrovom
lasulje ki jo nosim že iz navade
s seboj ne bom vzela ničesar razen besed
ker se bojim da mi z molkom ne bo uspelo nasmejati Boga

Življenjepis

večkrat stopam z mokrimi nogami po cesti brez sredinskih
belih črt
ob večerih rada poslušam Davisa in sem srečna v svoji
nevednosti
ob člankih z opombami na vsaki lihi strani
kadar ljubim skušam ostati anonimna
saj je zveza dveh drevo v puščavi in ne hiša brez zaves
nikoli še nisem bila na ladji ali letalu
si pa nekoč želim s svojo zastavo označiti luno
pišem samo prozo ker mi didaskalije delajo težave
in menim da brezmadežnost ne potrebuje tolikšne reklame
nočem biti skromna ampak moje želje so skromne
le zeleno-modrega metulja si želim in nagelj v laseh
ko plešem sem najraje bosa
ko sanjam sem najraje naga

Gaja Jezernik Kos

Gruljenje lahko poslušáš tudi v Ljubljani

Distorzije valov se
zlivajo po grapah, ki bi naj bile
očiščene.

Odpiram dežnike,
ki si jih prežgal z ogorki,

dokler si ne prižgem nove cigarete.

Medtem ko se ti
oziraš v nebo in sprašuješ,
od kje
ta jebeni spomladanski dež.

Lahko zapirajo avtoceste, če želijo

Prebujam se pod tvojimi nasmeški,
ki so me našli,
ko so že gorele svetilke na obvoznici
in se izrisovale
niti megle,
ki so te vodile k meni.

Pokrila sem se s tvojim telesom,
ko je bil že jutri;
    a midva ne štejeva
    dni
    po kroženju kazalcev;
zato si prišel k meni danes
/kot prideš vedno/.

Dan se lahko konča
samo z dotikom tvoje kože
ob mojem licu.

Proza

Jurij Kunaver

Ikarjev let

Povedal vam bom zgodbo o svojem prijatelju, no, bolj kolegu – Ikarju. To je bil samo njegov vzdevek, ne vem pa več, kako ga je dobil. Najbrž ste že opazili, da govorim o njem v pretekliku, tako kot se običajno govori o osebah, ki jih ni več med nami.

Ikarjev konec je zelo nenavaden, zato vam bom povedal zgodbo o njegovem koncu, tem zares nenavadnem in žalostnem koncu.

Bilo je nekega poletja, ko smo z veselo družbo praznovali rojstni dan enega od nas. Zvečer smo se zbrali na vrtu enodružinske hiše nekje na severnem koncu mesta, nedaleč stran od vedno hrumeče obvoznice. Tistega večera in noči se je veliko pilo in kadilo, pogovori so se prebujali pa spet zadremali, v ozadju je vztrajala glasba, pomešana z brnenjem vozil. Prišel je seveda tudi Ikar. Če sem iskren, ta mlad človek ni bil posebno lep, ne, on sploh ni bil lep, in če sem malo nesramen in brez dlake na jeziku, bom samo povzel, kar si je sleherni od nas na tihem mislil: Ikar je bil grozotno grd. Pa ni bil bolan, še manj neumen, prej nasprotno, tudi njegova starša sta bila človeka čisto povprečnega videza. Toda Ikar – na njem je bilo vse ponesrečeno: trup, udje, glava in lasje, polt, ... Ni je bilo stvari, za katero bi lahko rekel: No, to ima pa lepo. Mogoče brada. Njegova brada z jamico, uporno potegnjena naprej, vedno skrbno obrita – no ja, mogoče ... Pri dekletih seveda ni imel sreče. On, brezupen primer, pa je še kar upal. Trmast po naravi je zavračal dobronamerne nasvete glede

plastičnih operacij, fitnes klubov, solarijev in pedikerjev. Poskušali smo ga obleči v vse modne sloge tega in prejšnjega stoletja, a zaman. Ne čisto brez zlobe smo mu svetovali, naj se oklene kakšne filozofije ali pa religije, ki bi mu privzdignila uročni pogled visoko nad oprsja in temena deklet, ki si jih je tako brezupno želel. Odvezati se želja, rešiti se trpljenja, ovedeti se minljivosti in ničevosti vsega materialnega in telesnega ... tako smo mu krakali na ušesa mi, vsega presite vrane, ki nismo Kamasutre samo brali, ampak smo vse, kar sta nam dopuščala telesna gibčnost in ravnotežje, tudi preskusili v paru. Urejali smo mu zmenke s poštenimi ženskami in s prostitutkami – pa naj kdo reče, da mu nismo bili dobri prijatelji! In naša dekleta – še nihče ni iz njihovih ust dobil toliko povabil, naj jim bo prijatelj, kot ravno Ikar. Seveda, samo prijatelj, kaj pa.

Kot sledi iz povedanega, mi nismo krivi za dogodke, ki so tako usodno zaznamovali spomin na tisti rojstnodnevni žur.

Nekdo od prisotnih je moral na lepem začeti debato o jubileju našega gostitelja, ki jo je nekdo drug razširil na diskusijo o rojstnih dnevih nasploh, z rojstnih dni je iskra preskočila na rojstva, najprej na pretekla in potem še tista, ki nas čakajo v prihodnosti. Kdor pač v to verjame. Vmes smo še zadnjič zaplesali, ker nogam nismo več prav zaupali. Potem pa tista – kot se zdi – usodna debata o željah, ki se ti izpolnijo že v prvem prihodnjem življenju, če le zadosti v to verjameš. Takrat je Ikar zrecitiral svoj samogovor o tem, kako je sam in nepotešen in nesrečen in rekel je še, da bi se kar vrgel pod kolesa kakšnega kamiona, če bi potem zares takoj dobil novo, lepo in vsem všečno telo. Kaj njemu mar za trenutek strahu in

bolečine! Mislim, da smo takrat tisto o kamionu morali preslišati, in ena ful huda bejba, za katero se nas je greblo tri četrtine prisotnih moških, no, tista cipica je rekla nekaj takšnega: »Ikar, to je vse tako enostavno, samo dovolj močno si moraš želeli in celo veselje ti bo pomagalo pri tem, da se ti želja izpolni.« Najbrž je tisto jutro nekje to prebrala in vprašala ga je še, ali on misli, da ima tako močno vero, in nadaljevala, da se ona sama na trenutke jasno spomni svojega prejšnjega življenja, v katerega se je rodila grda in je nihče ni jebal pet posto, ampak ona se takrat ni vdala, ni pogasila notranje želje po tem, da bi postala lepotica, toda zdaj ko se je to uresničilo, ji lepota in privlačnost ne pomenita nič več, popolnoma nič, dovolj ima seksa, pa pozornosti na vsakem koraku, in nežnosti, zdaj bi rada znala to lepoto, ta kapital, nekako unovčiti, želi si biti znana, slavna, rada bi vodila TV oddaje o duhovnosti in podobno ... Všeč mi je bilo, kako je govorila, častil sem vsak premik njenih polnih ustnic, sleherni gib njenih elegantnih rok, nesramno sem pasel oči na njej ... nakar je Ikar zamrmral, da ne more več, da mu je slabo, a namesto da bi šel skozi priprta vrata v hišo, saj je bilo do sanitarij le par korakov, se je opotekel proti najbolj oddaljenemu kotu vrta, kamor so padale črne sence dreves.

Do jutra ga ni bilo nazaj.

Slišali smo nek neobičajen hrup spodaj na cesti – rešilci in policija še ponoči ne ugasnejo prekletih siren, kot da modre luči ne bi zadostovale, in ni se še zdanilo, ko nam je nek znanec ves razburjen telefonsko sporočil novico komaj spočetega dneva: »Ikar je poletel!« Z nadvoza, samo sto petdeset metrov stran od nas, se je vrgel v globino pod seboj.

Čezenj naj bi zapeljalo veliko vozil, med drugim tudi šlepar, namenjen na Madžarsko, baje do vrha naložen ... pa saj to ni bistveno.

Z veliko muko sem vstal, poiskal sem drobiž in šel do kioska kupit tisto rumeno sranje od Novic. Ikar je s svojimi krili segel tudi že med strani prvih časopisov. Objavili so skoraj za celo stran besedila, če štejemo zraven naslov v predimenzioniranih črkah in nekaj fotografij, ki so bile precej izven konteksta. V poročilu sem zasledil nekaj, kar me je pošteno presenetilo, ali pa tudi ne, čeprav vem, da je šlo za običajno neokusno novinarsko nakladanje: povoženi naj bi bil zmaličen do neprepoznavnosti, njegova glava pa naj bi – neverjetno! – ostala skoraj nedotaknjena. Piko na »i« pa je pribil stavek, da je imel mrlič na ustnicah nasmeh, in da je bil njegov obraz videti lep. Lep!!! Natanko to si je drznila napisati tista gnida. Trikrat, ne, petkrat, ne, vsaj stokrat sem se ustavil ob besedi »lep« in jo kar naprej prebiral, kot da sem zblojen. Ikar, da bi on lahko bil lep, in to povožen?! Ni mogoče, morali so zgaziti koga drugega ...

Tako sem razmišljal tisto jutro, ne vem, ali bolj pretresen ali pa pijan. Zdaj ko je od nesreče minilo že veliko let, seveda nihče ne dvomi, da je prav on, Ikar, sredi noči skočil z mostu na prometno cesto, medtem ko smo mi veselo pili in se božali in poljubljali z dekleti.

Pavle Fenjveši

Firma

Debel kozarec, poln piva, je treščil po tleh. Z lačnimi pogledi so pijančki srkali tekočino, ki bi morala po vseh pravih steči po njihovem grlu namesto po umazanem podu. Morda bi se dalo piti tudi s tal, je pomislil tisti, ki mu je zletel kozarec in mu na svoji poti razmočil srajco. Prekrel je tresoče roke in si naročil novo pijačo.

Moški, po ničemer izrazit, povprečnega videza, je vstopil v Pub. Družba za šankom ga ni zanimala. Poznal je te sobotne spužve, ki so proste popoldneve prebile v gostilni, medtem ko so njihove žene zdolgočaseno sedele doma in se počasi, a vztrajno redile. Pozdravil je natakario. Erika ji je bilo ime. V bistvu je ni poznal, a mu je njeno ime ostalo v spominu, ker se je tako imenoval njegov prvi pisalni stroj. Še vedno je hranil podobe, kako so težke kovinske tipke padale na papir, v spremljavi očetovega gneva, saj ni prenašal tipkanja.

»Langus, bomo kaj spili?« je nemarno izustil tisti, ki mu je kozarec treščil po tleh.

Langus ga je pogledal in odkimal z glavo. Morda kdaj drugič. V Pub ni prišel tako kot nekoč, da bi se napil. Imel je povsem drugačne razloge.

»Sedaj se boš pretvarjal, da si boljši od nas. Ti naša pijača ne diši, ko si postal šef.«

»Fantje, ne morem,« je rekel z obupanim glasom. »Se ne spodobi.« Služba je narekovala, da mora pozabiti na bivše

kollege, saj so bili na dnu. Največkrat si na dnu, je pretehtal Langus.

»Fantje, jaz častim novo rundo,« je rekel in pomigal Eriki, naj jim prinese novo pijačo.

»Sem vedel, da si kljub vsemu dober človek. Tega tovariši ne pozabimo.«

»Enkrat si na vrhu, drugič si na dnu. Največkrat si na dnu,« je Langus ponovil svojo misel.

»Mi smo na dnu že vse življenje. Samo tebi in drugim oportunistom je uspelo zlesti po hierarhični lestvici. Šefom ste tako lezli v rit, da imate vsi rjave noske.« Vsa družba za šankom se je zasmejala dovtipu, ki ga je izustil. Samo v gostilni jim je bilo dovoljeno zbijati šale na račun šefov. V Pubu je vladala tiranija pijanstva. Noben tiran v zgodovini se ni oblasti odrekel prostovoljno.

Langus se je usedel za mizo, ki mu je zakrivala pogled na šank. Bil je nepreviden. Zakaj nisem prišel neopazno skozi zadnji vhod? Stare navade, je pomislil. Sedaj ni bilo mogoče ničesar spremeniti. Škoda je bila storjena.

Pripravljaj se je na zmenek s Tanjo. Bila je njegova tajnica. Kako klišejsko, je pomislil.

V Firmi je vladalo strogo pravilo, ki je prepovedalo pisarniške romance. Problem je bil tudi v tem, da je bila Tanja izredno lepa. Vsi v Firmi so pasli oči na njenih nogah in velikih prsah, ki jih je namerno poudarjala. V pisarni je med kolegi nastalo tekmovanje, kdo lahko dlje strmi v njene joške, ne da bi ona to

opazila. Langus se nikoli ni šel te igre. Ni si upal. Strah ga je spreletaval, ko je gledal v njene črne oči, vendar se je v tem strahu skrivala tudi vznemirjenost, nabita z električno. Ni poznal ženske, ki bi imela tako črne oči. O njih je bral samo v romanih. S Tanjo je imel v službi profesionalen, če ne kar malo hladen odnos. Spoštovala ga je kot šefa, ker ni prihajal k njej z neumnimi izgovori, da bi bil v njeni bližini. Ravno to je bilo tisto, kar je privedlo do tega, da ji je postal všeč. Zanj se je zanimala zato, ker se on, navidezno, ni zanimal zanjo.

Langus je postajal iz trenutka v trenutek bolj nervozen. Le kje je Tanja, je pomislil. Saj zamuja že najmanj petnajst minut! Morda si je premislila in je ne bo. Le kaj bi taka ženska, kot je ona, delala s takim človekom, kot sem jaz. To bi bilo, kakor da bi se ljubila tiger in navadna mačka. Lažeš lahko drugim, sebi nikoli! To je bila še ena misel, ki je Langusa pomirjala. Morda bi bilo najbolje, če bi na vse skupaj pozabil in odšel domov k ženi. Najbrž je že pripravila večerjo. Če me bo vprašala, zakaj nisem na seminarju, ji bom povedal, da smo imeli manjšo nesrečo z avtom. Seveda ni bilo nič hujšega, nihče se ni poškodoval.

Iz notranjega žepa zglajenega suknjiča je potegnil staro denarnico, ki mu jo je zapustil oče. Bila naj bi iz krokodilje kože, a je v to dvomil. Njegov stari ni nikoli zapustil države. Še nikoli ni slišal, da bi pri nas imeli krokodile. Še v živalskem vrtu jih nimajo.

Ravno ko se je hotel pridružiti bivši klapi, klinc pa pravila, si je rekel, je v lokal vstopila Tanja. Na sebi ni imela krila, ki ga je običajno nosila v službi. To mu je bilo všeč. Pomenilo je, da ji

služba ne predstavlja smisel obstoja in vsega nasploh. Imela je neodvisno življenje, ki ni bilo povezano z delom. Zmotilo ga je to, da je imela pulover, ki je njeno vitko postavo naredil brezoblično, kot da bi si nadela neko vrečo preko telesa.

Langus je sedel v najbolj zakotnem delu Puba, zato ga Tanja sprva ni opazila. Seveda pa je družčina, ki je objemala šank, opazila Tanjo. Vsi so vedeli, da je Langusova tajnica. To ni bila nobena skrivnost. Prostora za skrivnosti v majhnih mestih ni.

»Gospodična Tanja,« je pričel eden, »oproстите, ker motim. Zdi se mi, da ste se izgubili. To ni pravi kraj za vas. Ste se morda zmedli in vstopili po pomoti?«

Za trenutek, ampak res samo za trenutek, je Tanjo vprašanje zmedlo. Hitro se je zbrala. Že od osnovne šole je bila vajena, da jo neznani moški ogovarjajo in ji postavljajo neumna vprašanja.

»Nisem,« je rekla odrezavo. »Z nekom sem dogovorjena. Zgleda, da mu moja družba ne paše. Očitno ga ni tukaj, vsaj jaz ga ne vidim.«

Langus se je potuhnil za mizo. Skušal je biti neviden. Sprva je nameraval vstati, pokazati Tanji, da ni pozabil, a je presodil, da je včasih bolje ostati skrit. Zanimalo ga je, kako se bo situacija razpletla. Ali se bo Tanja znašla, ga je za trenutek zaskrbelo, a je to misel hitro ovrigel.

»Ali mi ne bo nobeden ponudil pijače,« je rekla Tanja spogledljivo in se namerno prestavila bližje tistemu, ki jo je ogovoril.

»Gospodična Tanja, zavedati se morate, da niste v položaju, da bi zahtevali pijačo. Kvečjemu smo mi tisti, ki smo potrebni požirka.«

»Fantje, ali ste potrebni pijače ali samo potrebni?«

»Pijače, pijače,« ji je vneto zatrdil. »Lahko pa poskrbim tudi za vas, če si tega želite.«

»Morda kdaj drugič,« je rekla. »Saj veste, da je med uslužbenci v Firmi kakršnakoli zveza, razen profesionalne, strogo prepovedana.«

»Kaj pa potem počne tukaj Langus. Saj menda iščete njega, mar ne?«

»Je Langus tukaj?« je rekla plašno in manično iskala Langusa, da bi jo rešil iz nevzdržnega položaja. »Malo heca mora biti. Kdo bi to bolje vedel od vas.« Navzven je bila mirna. Ni vedela, koliko časa bo še lahko zdržala, preden jo bo popadla panika. »Kaj boste pili? Jaz častim!«

»Gospodična Tanja, sedaj ste me pa presenetili. Veste, v delavnici govorijo, da ste dobili svoj položaj zaradi vašega videza. Očitno ne bi smel poslušati vseh govoric, ki pricurljajo do nas. Ne poslušajte mene, saj sem vendar zabit kmet. Zagotovo so vas vzeli zaradi vaše prefinjene inteligence.«

Opazki je sledila salva smeha. Tudi Langus se je potihem hahljal. Fantje so bili prebrisani, to jim je potrebno priznati. Niso pustili, da bi jih kdo jebal. Samo na ših tu so morali prenašati podjebavanje nadrejenih. Na skrivaj so vlačili vino v

delavnico in imeli svoje zabave. Oni so se zabavali s flašo, šefi s tajnicami.

»Tanja, tukaj sem,« se je opogumil Langus in se prikazal izza svojega skrivališča.

»Pojdiva od tukaj,« je rekla Tanja in se z odločnim korakom odpravila proti izhodu. Mesta za ugovarjanje ni bilo. Eriki je v roke potisnil denar in ji rekel, naj obdrži drobiž. Vsaj z denarjem nimam problemov, si je oddahnil. Takoj v naslednjem trenutku mu je možgane presekala naslednja misel, ki jo je večkrat slišal v delavnici: »Pare nisu problem, para nema.« Vsaj z delavnico sem opravil, se je skušal potolažiti, vendar si tega v resnici ni želel. Nikoli ni stremel k temu, da bi se povzpел nad svoje tovariše, ki so sedaj nanj gledali kot na izdajalca.

Langus je večino časa, ki ga je preživel v delavnici, posvetil delu. Saj je že v sami besedi delavnica beseda delo. Skoraj, tisti a zafrkne stvari. Važen je namen. Nikoli se ni pridružil pitju, ko so ga tovariši na skrivaj lokali. Nikoli jih ni zatožil, četudi so pravila tako narekovala, vendar se Langus že dalj časa ni oziral na pravila. Ta so ga omejevala v njegovem delovanju. Vse, kar si je želel, je bil mir. Doma je imel ženo, ki mu nikoli ne bo prinesla tistega, kar je najbolj potreboval, tišine. Langus je v življenju najbolj pogrešal tišino. Zamislil se je in dognal, da v življenju pravzaprav ni nikoli izkusil prave tišine. Odsotnosti vseh zvokov. Vedno so bili prisotni dejavniki, ki so kalili njegov mir: radio v stanovanju, hrup na cesti, udarjanje po tipkovnicah v pisarni, žvrgolenje ptičev v naravi. Vse te reči so mu postale nevšečne.

Nekje je prebral, da so v Ameriki, kje pa drugje, zgradili sobo, ki je bila zvočno popolnoma izolirana. Znanstveniki so sobo obili z deskami, preko katerih so namestili poseben material, ki je zadušil vibracije. V sobo so postavili udoben fotelj in par kamer, preko katerih so raziskovalci spremljali svoje poskusne zajčke. Ko so testiranca posadili na fotelj, so ugasnili vse luči. Oseba je lahko slišala pretakanje lastne krvi, čutila pulz na mestih, ki ga običajno ni mogoče čutiti. Običajno so zdržali pet minut, preden jih je premagala panika in so bili primorani zaključiti z raziskavami. Petinštirideset minut je bil rekord. Langus je bil neomajno prepričan, da bi lahko zdržal dlje. Zanimalo ga je, vendar si tega ni upal nikogar vprašati niti ni vedel, na koga naj se obrne. Kaj bi bilo, če bi v sobo zaprli gluhega človeka. Bi ta oseba doživela sobo popolnoma drugače? Ali bi se počutila povsem sproščeno, saj je tišina njihovo naravno stanje?

Enkrat je skušal načeti to temo s svojo ženo, a si je izbral napačnega poslušalca. Začudeno je zrla vanj, kakor da bi priletel z Marsa, in mu rekla, da naj preneha sanjariti in naj se raje postavi na realna tla. Kaj so za njegovo ženo realna tla, ni vedel, ravno tako kot ni vedel, zakaj naj bi bile to traparije. Njemu se to ni zdelo neumno, tema ga je zanimala. Problem je bil, ker z ženo nista imela skupnih tem, ki bi ju zbliževale.

»Si videl, kako so se spravili name tisti divjaki v gostilni,« je Tanja očitala Langusu, ko sta prišla iz Puba. Langus je komaj dohajal njene prožne korake, ki so se skorajda sprevrgli v tek.

»Zakaj si se skrival v zadnjem delu gostilne in me pustil samo, izpostavljeno tistim delavcem? Še vedno čutim fabriko na njih.«

S tem je mislila tisti vonj, ki se ga navzamejo vsi, ki so dalj časa izpostavljeni težki mašineriji in garaškemu delu. Znoj se pomeša z oljem in drugimi težkimi snovmi, ki lebdiijo v zraku. Najlažje bi ga bilo opisati kot vonj bakra. Langusa to ni motilo. Deset let je preživel v delavnici. S časom je postal imun na takšne reči. Smrad, kot bi nekateri temu rekli, je jemal kot del vsakdana, na katerega se privadiš ali pa ne. Lažje je živeti, če se na to navadiš. Ni se smiselno obremenjevati s stvarmi, na katere nimaš vpliva.

Podobno mnenje je imel o svoji ženi. V letih skupnega življenja se je v nekdanji lepi soprogi začel nabirati gnev nad lastno, po njenih besedah, propadlo usodo. Slehrni večer se je spraševala, kaj je storila v življenju narobe, da je dobila takšnega moškega, kot je Langus. Rada se je igrala z mislijo, da bi nekega jutra, ko bi mož odšel v službo, spakirala stvari in se nikoli več vrnila v kraj, kamor jo je zvlekel. Tudi Langus je sanjaril, da bi spakirala kufre in se nikoli več ne vrnila.

Žal se nikomur sanje niso uresničile.

»Tanja, preveč se obremenjuješ,« je skušal reči kar se da mirno, a mu ni uspevalo. Glas se mu je tresel in s težavo je izgovarjal zloge, ki so zmedeno silili iz njegovih ust.

Tanjina nestrpnost se je večala, medtem ko se je Langus boril, da bi ohranil še zadnji kanček samozavesti.

»Tanja, ne skrbi. Garantiram ti, da tega, kar se je zgodilo, ne bo nihče izvedel. Poznam tiste fante. Včasih sem z njimi delal v delavnici. Saj niso slabi fantje. Življenje jih je pripeljalo do tega, da radi pogledajo v kozarec. Sam sem se dolgo časa spogledoval s podobnimi demoni in dolgo časa iskal pot, ki me je privedla iz brezna. Po svoje sem imel srečo. Jaz sem se delavnice odkrižal.« Povesil je ramena in povesil pogled, ker ne bi prenesel tistih strašnih, obtožujočih črnih oči. »Včasih pa jo še vedno pogrešam.«

»Zakaj jo pogrešaš? Ali nisi zadovoljen s svojo novo službo? Ali nisi zadovoljen z mano?« Tanja je za hip postala in mu namenila pomenljiv pogled, v katerem se je lesketala temno vijolična barva ljubezni.

»Tam je bilo vse enostavno. V službo si prišel ob šestih in točno vedel, kaj te čaka naslednjih osem ur. Med nami, fanti, je vladalo toplo vzdušje. Bili smo tovariši ...«

»Teh ljudi ne potrebuješ več,« mu je zatrdila.

Prijela ga je za roko. Iz nje je vel hlad. Pričakoval je, da bo topla. Kako že pravijo? Hladne roke, toplo srce.

NOVI ZVON	1
POEZIJA	3
ALEN ŠTOJS GOLJAR.....	4
<i>Stoletje</i>	4
<i>Mrtvi nimajo teh vodnjakov</i>	5
ANJA GRMOVŠEK.....	7
<i>Potovanje na konec besed</i>	7
<i>Življenjepis</i>	8
GAJA JEZERNIK KOS.....	9
<i>Gruljenje lahko poslušáš tudi v Ljubljani</i>	9
<i>Lahko zapirajo avtoceste, če želijo</i>	10
PROZA	11
JURIJ KUNAVER.....	12
<i>Ikarjev let</i>	12
PAVLE FENJVEŠI.....	16
<i>Firma</i>	16